

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ.

Περουσία 9)21 Ὀκτωβρίου 1880.

Χθές τὴν νύκτα ταξειδεύων διὰ τῆς κατ' εὐθείαν σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἀπὸ Φλωρεντίας μ' ἔφερεν ἐδῶ, ἐξηπλωμένος ἐν ἐνὶ τῶν κομπῶν coupés τῆς Α'. θέσεως ἤμην μόνος . . .

Ἀπέναντί μου, εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν παρακαθήμενοι χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνωμίζουν δύο νέοι . . . Ἐκεῖνος, νεανίας διακεκριμένου ὕφους, ἦτο ὅλος μειδιάματα καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἔλαμπεν ἡ εὐτυχία. Ἐκείνη, κόρη λιγυρά, δειλὴ, δὲν ἀπῆντα ἢ διὰ μονοσυλλάβων εἰς τὸν ζωηρὸν λῆρον τοῦ φίλου τῆς.

Ἦσαν δύο τρυφερὰι τρυγόνες ταξειδεύουσαι εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους τῶν καὶ ἦσαν μόνοι, ἐντελῶς μόνοι ἐν τῷ κύκλῳ ὃν μειδιώντα ἐρωτιδεῶν φαντάσματα περὶ αὐτοὺς ἐσχημάτιζον καὶ μόνος καὶ ἐγὼ παρέμενον μετὰ δυσαρρεσκείας μου ὀχληρὸς μάρτυς . . . Ἦθελον ν' ἀλλάξω ἀμαξάν ἀλλὰ δὲν εἶχον προφθάσει, καὶ ἐννόουν ὅτι βεβαίως δὲν θά με πηλόγουν οἱ δύο ἐκεῖνοι εὐτοχεῖς.

Εἶχον τὰς ἐφημερίδας μου, τὰς ἐπιπολαίους ταύτας ἀλλ' εὐχαρίστους συνοδοιπόρους μου· ἐβυθίσθην καλῶς ἐν τῇ γωνίᾳ μου, ἐβύθισα μέχρις ὧτιών τὴν κεφαλὴν μου ἐν τῷ ὀδοιπορικῷ μου πύλῳ, καὶ ἐβυθίσθην ἐτι ὅλος προσοχῇ ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν εὐρωπαϊκῶν νέων.

Ἦτο δύσκολος ἡ ἀνάγνωσις· τὸ ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας τρέμον φῶς τοῦ λαμπτήρος συνέχεεν ἐκάστοτε τὰς ἔψεις μου, καὶ τότε, μετὰ τοῦ ἀνεπτυγμένου φύλλου καὶ τῶν ὀμμάτων μου παρενετίθετο μία μορφὴ, ἣν ἡ φαντασία ἀνεκάλει ἀπὸ τὰ ἄδυστα παλαιοτάτων ἀναμνήσεων, καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤμην μόνος καὶ ἐν τῇ ἀμάξῃ καθήμεθα δύο ζεύγη . . .

Τί ἀνοησία! . . . Ἀφῆκα τὴν ἀνάγνωσιν κρατῶν πάντοτε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἐστράφην πρὸς τὴν θυρίδα πλανῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐξῶ πανοράματος.

ὑπὸ τὸ ἥπιον τῆς πανσελήνου φῶς ἠπλοῦτο ἡ μαγευτικὴ ἐξοχὴ τῆς Φλωρεντίας· λόφοι κατὰφυτοι, κῆποι ἐκτεταμένοι, ἐπαύλεις χαρίεσαι καὶ λευκαὶ καὶ ὑπὸ τὸν ἑλαφρότατον πέπλον ἀραιᾶς ὀμίχλης, κατὰ τὴν στιχουργικὴν ἐκφρασιν, τὸ ἀργυρούμενον ρεῖθρον τοῦ Ἄρνου.

Καὶ ἤδη τὸ πανόραμα ἀνανεούμενον καὶ συνεχιζόμενον ἐν μέρει, ἀπωτέρω ἐξέλειπε συγχρόμενον κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ὁλονὲν ἀπλουμένη ὀμίχλῃ καὶ ἀφανιζόμενον εἰτα ἐν τῷ σκότει.

Μικρὰ πολίχνη προσέκυπτεν ἐπὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ὄξυ αὐτῆς κωδονοστάσιον ἀποτόμως διεγράφετο ἐπὶ τὸν ἀμαυρὸν αἰθέρα.

Καὶ μετ' ὀλίγων δὲν ἐφαίνετο πλέον . . . ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐνθυμήθην τὸν Ῥήνον καὶ τὴν εἰς τὸ ξανθὸν τοῦ κύμα κατοπιριζομένην λευκὴν Κολωνίαν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ὑψουμένην γιγαντιαίαν, ἀπειρομεγέθη Μητρόπολιν, πρὸς ἣν, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ὅλος ὁ καλλιτεχνικὸς τῆς Εὐρώπης κόσμος νοερώς τείνει τὰ βλέμματα.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν πᾶσα ἡ Γερμανία ἐν ὅλῃ τῇ θαμβούσῃ αὐτῆς αὐτοκρατορικῇ μεγαλειότητι, συνήρχετο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀποικίᾳ τοῦ Ἀγρίππα, ἥτις ἀγνώμων, λαθομένη τοῦ ἑαυτῆς κτίτορος τὸ οὐσιαστικόν τῆς μόνον ὄνομα Colonia ἔδωκεν εἰς τὴν σύγχρονον αὐτῆς δόξαν. . . τὸ ὄδωρ τῆς.

Ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ βασιλεῖς καὶ πρίγγητες καὶ στρατάρχαι καὶ σοφοὶ καὶ πᾶν ὅ,τι ἡ ἐκτεταμένη Αὐτοκρατορία

ἔχει τὸ ἐπίσημον, πᾶσα αὐτῆς δόξα, πᾶσα αὐτῆς λαμπρότης, συνήλθον ἐκεῖ ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ μνημείου ἐκείνου, ὅπερ μετὰ τοῦ τῶν Τευτόνων εἶναι ὁ Παρθενῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ Παρθενῶν! . . . τὸν ἐφαντάσθην αὐτοῦ . . . ὁρθούμενον ὡς στέμμα ἐπὶ τὸ μέτωπον τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς φιλῆς τοῦ σελήνης, συντετριμμένον, ἀλλ' ὀρθιον καὶ μετροῦντα ἐτι τὸν ροῦν τῶν αἰώνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς ἐνδὸς κόσμου ἐξ ἐρείπιων . . .

Πρὸ τῆς θριαμβευούσης Γερμανίας ὁ γηραιὸς αὐτῆς Καῖσαρ ἐπέθηκε τὸν τελευταῖον λίθον εἰς τὴν μεγίστην τῶν Μητροπόλεων τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ καὶ παρῆλθον ἐξ αἰῶνες ἀπ' οὗ ὁ Ἅγιος Ἐγγελθέρτος ἐκ Βέργ κατετίθη τὸν πρῶτον, μόλις ἐτι δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τὰς διαστάσεις τοῦ μνημείου αὐτοῦ, ὅπερ ἤθελε μέγα ὅσον οἱ συγκεχυμένοι ὀρίζοντες τῶν θρησκευτικῶν τοῦ ὀπτασιῶν.

Εἴκοσι γενεαὶ Γερμανῶν παρερχόμεναι ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἐπεσαν ἐκλείπουσαι πρὸ τοῦ κολοσσοῦ ἐκείνου, ὅστις ὑψοῦτο, ὑψοῦτο πάντοτε, καὶ ἡ Γερμανία σήμερον, ἀνεληθοῦσα εἰς τὸν κολοφῶνα τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς Μεγαλείου, ἐπιστέφει διὰ τῶν ἐνθουσιωδῶν Ζήτω! τὴν Μητρόπολιν ἥτις οἰκίζει τὸν Θεὸν τῆς . . . καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς εὐχεται ὅπως αὕτη εἴη μνημεῖον δόξης καὶ εἰρήνης διὰ τὸ μέγα ἔθνος.

Ὅποια ἀντίθεσις! . . . Ἐκεῖ οἱ Τεύτονες ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ δυνάμει καὶ τῷ μεγαλείῳ, πρὸ τοῦ μόλις περατωθέντος Παρθενῶνός των, ποθοῦσι τὴν εἰρήνην . . . καὶ ἐν ἄλλο ἔθνος, μικρὸν σήμερον ἀσθενὲς καὶ ἐγκαταλελειμμένον εἰς ἑαυτὸ, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Παρθενῶνός του ὀργᾷ ἐν τῇ βαρεῖᾳ τῶν ὀπλων τύρβῃ προαλειφόμενον εἰς τοὺς ἀγῶνας. . . Ἄν ἡδύνατό τις ἐξαφανίζων τὰς διαστάσεις τοῦ χρόνου νὰ κατίδῃ ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ τῆς αὐριον τὴν ζῶν τῶν ἐθνῶν!..

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

NEON ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣ ΞΕΝΟΔΟΧΝΕΙΟΝ

Η ΕΛΛΑΣ

ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ, παρὰ τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Σα:

Διηρημένον εἰς δύο πτέρυγας εἰς ἃς φέρουσι δύο ἀντιμέτωποι κλίμακες, εἶναι εὐρύτατον, φωτεινόν, ἔχει ὑπὲρ τὰ τριάκοντα δωμάτια, τὰ πλεῖστα μεσημβρινά, ὅλα λάμποντα ἀπὸ τὰ καινουργῇ των ἐπιπλα.

ΔΥΟ ΑΙΘΟΥΣΑΙ

ἡ μία ὡς κοινὴ τράπεζα (table d' Hôtes) καὶ ἄλλη ὡς Ἑστιατόριον (à la carte) ὑπηρετοῦσι τὴν μεγάλην πηλατεῖαν τοῦ Νέου Ξενοδοχείου.

Ἡ ὑπηρεσία εἶναι διοργανισμένη ἄριστα. Αἱ τιμαὶ τῶν δωματίων μέτριαι, καὶ ἡ μαγειρικὴ καλλίστης ποιότητος.